

Poemele în proză ale scriitorului Octav Lica, vin ca o întregire a imaginii sale literare, dar ca și un cântec sfânt compus pentru viața sa, pe care îl numește "spectacol grandios" în cea de-a doua parte a volumului intitulată "Crâmpie de timp". În "Grădinarul sufletelor", numește iubirea târzie "ultima floare a sufletului", chiar dacă personajul ales - grădinarul - are ghiociei înfloriți la tâmple. Nașa Tina aduce nostalgia amintirii crâmpiei de fericire care l-a cuprins când a atins o motocicletă pentru întâia oară, în viață, și care avea să-i aducă marea schimbare a copilăriei. Scena aducerii

aminte are greutate în aur a simțirilor.

Întâmplări, dorințe și visuri îndeplinite ori nu, gustul căinii de vin fiert la sărbătorirea cumpărării unui Delon (haina-cojoc) atunci la modă, năzuința tatălui său de a-l vedea violonist, serialul urmărit cu mare atenție "Aventurile Căpitanului Val Vârtej", bucuria devenirii posesor al unei motociclete pe vremea studenției, decolteul Doamnei Cati, toate îl năpădesc ca un vifor de plăcere și vizionează totul ca pe imaginile unui film, cu bucuria gândurilor. Intitulate sugestiv: Tărâmul inocenței, Lecția de vioară, Parașutistul, Inima timpului, Naufragiul, Calul de oțel, Îngeri fără aripi, Pantoful, bucățile de proză scurtă din volum, sunt sfintele simțiri purtate în suflet de autor, cu întâmplările de neuitat și care "se tânguie la gura clepsidrei vremurilor trecute" (minunată exprimare care îi aparține).

Naratorul, personificat de vocea lăuntrică, cu mare talent descrie locuri și fapte, cu un grad de implicare matur și complex, câmpul de exprimare aducând spre ascultare o simfonie amplă, cu tonuri în registre percepute de toate sensibilitățile inimii... Gestionată perfect, bucuria scrierii rămâne - mac roșu - (așa văd eu), floarea de referință a scriitorului Octav Lica.

Doina Bârcă